

***Thaumetopoea pityocampa* (Denis et Schiffermüller)**
Korowódka pniówka

UE: II/B (a) 10.
PL: 2/B A. 10.



Gąsienice (z lewej) i postać dorosła (z prawej)

Thaumetopoea pityocampa (Denis et Schiffermüller)

Korowódka pniówka

Rośliny żywicielskie: podstawowymi gatunkami są: sosna i cedr, sporadycznie atakowany jest modrzew.

Objawy występowania: Gąsienice w górnej części koron drzew tworzą gniazda z jedwabistej przędzy, wewnątrz których żyją w koloniach. Odżywiają się igłami znajdującymi się w pobliżu gniazda. Nie zjadają igieł w całości – pozostawiają resztki, które żółkną i zasychają. Osłabione drzewa tracą dużo igieł, co prowadzi do silnej defoliacji dobrze uwidaczniającej obecność gniazd. Zerujące gąsienice wydają ogromną ilość odchodów, które zalegają na niższych gałęziach.

Identyfikacja i biologia: Jaja składane są na powierzchni drzewa w złożach pokrytych włoskami z odwłoka samicy. Larwy przechodzą pięć stadiów rozwojowych. W pełni wyrosnięta gąsienica osiąga długość ok. 40 mm. Ubarwienie zmienia się po każdej wylince. Ciało gąsienicy ostatniego stadium przyjmuje kolor od ciemnoszarego do czarnego. Jest silnie owłosione: na bokach włoski są białe do ciemnożółtych, na grzbiecie żółte do czerwono-brązowych. Głowa czarna. Późną zimą lub wczesną wiosną dochodzi do przepoczwarczenia, czemu towarzyszy interesujące zjawisko. Wszystkie gąsienice jednocześnie schodzą z drzew, tworząc długie łańcuchy i jedna za drugą wędrują poszukując odpowiedniego miejsca do przepoczwarczenia, najczęściej w ocienionym miejscu w pobliżu drzewa, na którym żerowały. Kolonia może przebyć dziennie nawet do ok. 30 m. Gąsienice zakopują się i każda otacza się ochrowobiałym kokonem. Poczwarki długości ok. 20 mm, barwy od żółto-brązowej do brązowoczerwonej. Poczwarka zapada w diapauzę, zwykle na miesiąc, po czym następuje wylot motyla. Zdarzają się poczwarki diapauzujące przez rok. Motyl budowy typowej dla motyli nocnych. Występuje dymorfizm płciowy. Rozpiętość skrzydeł samic 36–49 mm, samców 31–39 mm. Czułki samców pierzaste. Ciało pokryte włoskami. Ostatni segment odwłoka zaopatrzony w kępkę dużych łusek. U samic odwłok jest gruby i zaokrąglony, u samców wąski i zaostrozony. Skrzydła pierwszej pary są ciemnoszare z ciemniejszymi żyłkami, krawędziami i trzema poprzecznymi pasami. Skrzydła tylnej pary białe z szarą strzępiną. W pobliżu dolnej krawędzi znajduje się charakterystyczna ciemna plama. Występuje w Europie Płd., Azji (obszar Bliskiego Wschodu) i w Afryce (kraje basenu Morza Śródziemnego).

Termin lustracji i pobieranie prób: Przeglądać rośliny (w tym bryty korzeniowe) przez cały sezon wegetacyjny poszukując objawów występowania szkodnika i samych szkodników. Do analizy laboratoryjnej przekazywać uśmiercone okazy zakonserwowane w odpowiedni sposób lub żywe szkodniki wraz z rośliną pokarmową.